

บันทึกจากกล่องหน้าจอคอมพิวเตอร์นี้ - ความลับในความมืดที่แกลเลอรี

พี่ครับ... ผมนี้แทบไม่อยากเชื่อเลยว่าแกลเลอรีที่เราทำงานอยู่ทุกวัน มันจะมีความลับหลอนๆ ซ่อนอยู่แบบนี้... ผมเห็นมันกับตาเลยนะ
พี่... ผ่านไอ้กล่องหน้าจอคอมพิวเตอร์นี่แหละ... บร้อออ!

ความเงิบที่ไม่ได้เงิบ

เรื่องมันเริ่มคืนวันอาทิตย์ครับพี่ ประมาณสองทุ่มกว่าๆ หลังจากที่คนดูแลแกลเลอรีล็อกประตูไป ความเงิบก็เข้ามาครอบงำทุกซอกทุกมุมของที่นี่ ผมมองผ่านจอคอมนะพี่ มันไม่ใช่ความเงิบธรรมดานะ แต่มันคือความเงิบที่กดดัน เหมือนมีอะไรบางอย่างกำลังจ้องมองเราอยู่ตลอดเวลา

โต๊ะพิมพ์งานที่เราใช้กันอยู่ทุกวัน มันตั้งนิ่งอยู่กลางห้อง เหมือนแท่นบูชาอะไรสักอย่าง ผมเห็นมันผ่านจอคอม ส่วน กล้องเพลงที่อยู่มุมห้องก็ดูเหมือนจะสะท้อนความรู้สึกอัดอั้นที่มองไม่เห็น พี่เชื่อไหมว่า หนังสือที่ห้อยอยู่จากเพดาน มันค่อยๆ แกว่งไกวช้าๆ เองนะ ไม่มีลมพัดเลย แต่มันแกว่งเอง! โคตรหลอนเลยพี่!

ตลอดทั้งวันจันทร์ ผมนั่งดูบันทึกจากกล่องหน้าจอครับพี่ มันจับภาพแปลกๆ ไปได้ ผมเห็น หนังสือที่ตั้งอยู่บนชั้น มันค่อยๆ เลื่อนตำแหน่งไปเองทีละนิด เหมือนมีใครบางคนกำลังอ่าน หรือค้นหาอะไรบางอย่าง งานจัดวางศิลปะที่ปกติมันก็นิ่งๆ นะพี่ แต่วันนั้นมันเหมือนมีเสียงกระซิบแผ่วๆ ออกมาด้วย เสียงมันไม่ใช่เสียงลมนะพี่ แต่มันเหมือนเสียงที่มาจากที่ลึกๆ ของความมืด เสียงนั้นมันดังชัดเจนมากในบันทึกเสียงจากไมโครโฟนของคอมพิวเตอร์! ผมดูภาพพวกนั้นเข้าไปเข้ามา ไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเองเลย

แล้วใน "ห้อง Editorial Room" นั้นแหละครับพี่ จุดเริ่มต้นของฝันร้ายมันอยู่ที่นี้! แสงจากหน้าจอคอมที่เปิดทิ้งไว้มันสาดส่องไปทั่วห้องมืดๆ ผมเห็นเงาอะไรก็ไม่รู้วิ่งไปวิ่งมาบนผนัง ไฟล์งานบนหน้าจอก็เลื่อนไปมาเองช้าๆ เหมือนมีมือที่มองไม่เห็นกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง เมาส์ก็วางนิ่งๆ ของมันนะพี่ แต่เคอร์เซอร์บนหน้าจออะ มันขยับเอง! ลากเส้นแปลกๆ เหมือนรอยของอะไรบางอย่างกำลังเลื้อยผ่าน แสงวูบวาบจากหน้าจอทำให้เงาของทุกอย่างในห้องมันบิดเบี้ยวไปหมด ดูเหมือนมีชีวิตขึ้นมาเลย พี่คิดดูดี ไอ้กล่องหน้าจอคอมมันจับภาพพวกนี้ไปได้หมดเลยนะ! ผมนั่งดูภาพพวกนั้นไป ตัวสั่นไป

Recording from this Computer Camera - The Secret in the Gallery's Darkness

Dude... I can barely believe it. This gallery, the one we work in every single day, it's got some seriously messed-up secrets hidden in it... I saw it with my own eyes, man... right through this old computer camera... shivers.

The Silence That Isn't Silent

It all started Sunday night, man, around 8 PM. After the gallery attendant locked up and disappeared, this silence just swallowed every corner of the place. I was watching through the monitor, and it wasn't just regular quiet, no. It was this heavy, suffocating silence, like something was watching us the whole time.

That typewriting desk we use every day? It just sat there, dead still in the middle of the room, like some kind of altar. I saw it on the computer screen. And the music box in the corner? It seemed to reflect that invisible, suffocating feeling. You wouldn't believe it, man, but the books hanging from the ceiling? They slowly started swaying on their own. No breeze, nothing. They just swayed! It was freaky as hell!

All through Monday, I sat there, watching the recordings from the computer camera. It caught some really bizarre stuff. I saw the books on the shelves slowly shift their positions, little by little, like someone was reading or searching for something. The art installations, normally so still, they seemed to whisper faintly. It wasn't the wind, man, it was like a sound coming from deep within the darkness. That sound was crystal clear in the computer's microphone recording! I watched those clips over and over, couldn't trust my own eyes.

Then in the "Editorial Room"—that's where the nightmare truly began! The bright light from the untouched computer screen spilled out into the dark room. I saw shadowy figures flitting across the walls. Files on the screen scrolled slowly on their own, like an invisible hand was meticulously searching for something. The mouse just sat there, but the cursor on the screen? It moved by itself! Drawing strange lines, like something was slithering across. The flickering screen light made the shadows of everything in the room twist and distort, as if they came to life! Man, that computer camera caught all of it! I sat there watching, trembling.

วันอังคาร การปรากฏตัว... และเกมที่กำลังจะเริ่ม

พอเข้าสู่วันอังคาร บรรยากาศมันยิ่งหนักขึ้นครับพี่ กล้องหน้าจอคอมจับเสียงแปลกๆ ได้อีก เสียงเบาๆ ที่เราไม่เคยได้ยินมาก่อน เสียงของอะไรบางอย่างกำลังคืบคลานมาจากมุมมืดของห้อง เสียงกระซิบเรียกชื่อใครบางคนเบาๆ เหมือนมันจะลากเราลงไปในความมืดด้วยกัน

งานจัดวางศิลปะที่เคยเป็นระเบียบ มันและไปหมดเลยครับพี่ เหมือนถูกอะไรบางอย่างปิดทิ้งด้วยความโกรธ กล้องเพลงก็ส่งเสียงดนตรีแผ่วๆ ขึ้นมาเอง ไม่มีใครไปเปิดมันเลยนะพี่! มันเป็นทำนองที่เราไม่เคยได้ยิน เหมือนเพลงกล่อมเด็กที่กลายเป็นเพลงหลอนๆ หนังสือที่ห้อยอยู่ บางหน้ามันฉีกขาดไปเองด้วยนะพี่ เศษกระดาษหล่นลงพื้นเหมือนหยดเลือดที่แห้งกรัง ส่วน หนังสือที่ตั้งอยู่บนชั้น บางเล่มมันก็ล้มลงมาเองเฉยเลย! เผยให้เห็นช่องว่างดำมืดด้านหลัง... เหมือนมันกำลังจ้องมองเราอยู่ ผมเห็นทุกอย่างผ่านกล้องหน้าจอคอมชัดเจนเลยพี่ แล้วใน "ห้อง Editorial Room" นั้นแหละครับพี่ ทุกอย่างมันก็ชัดเจนขึ้น Printer มันไม่ได้พิมพ์รูปที่เราเคยเซฟไว้แล้วนะพี่ แก้วกาแฟที่วางอยู่บนโต๊ะมีรอยนิ้วมือแห้งๆ รอยนิ้วมือที่ไม่ใช่ของคน แก้อันนั้นก็หม่นซำๆ ของมันเอง เหมือนมีใครบางคนกำลังนั่งอยู่บนนั้น จ้องมองมาที่กล้องหน้าจอคอม!

คอมพิวเตอรืก็เหมือนกันครับพี่ หน้าจอมันไม่ได้แสดงโปรแกรมปกติ แต่มันเป็นหน้ากระดาษเปล่าๆ ในโปรแกรมพิมพ์งาน แล้วก็ มีประโยคเดียวค่อยๆ พิมพ์ขึ้นมาทีละตัวอักษร... ซ้ำๆ... ชัดเจน... เหมือนใครบางคนกำลังสะกดคำด้วยความยากลำบาก... หรือกำลังสื่อสารบางอย่างที่เกินกว่าที่เราจะเข้าใจ... ผมเห็นมันพิมพ์ออกมาทีละตัวอักษรต่อหน้าต่อตา!

ปริศนาแห่งรัตติกาล... ที่ยังคงติดตาม!

กลางดึกคืนวันอังคาร ความเงียบก็กลับมาอีกครั้ง ทุกอย่างดูเหมือนจะกลับไปเป็นเหมือนเดิม ไม่มีเสียงอะไรผิดปกติ... หรืออาจจะไม่มีเสียงให้เราได้ยินอีกแล้วก็ได้... ผมนั่งแข็งที่อยู่ออยู่หน้าจอคอมพิวเตอรืที่บ้าน... ไม่กล้ากระดิกตัว

ผมเคยคิดว่าทุกอย่างมันจะจบแล้วนะพี่... ผมคิดผิด!

ภาพสุดท้ายที่ผมเห็นจากกล้องหน้าจอคอม... ก่อนที่สัญญาณมันจะตัดไป... คือภาพของ หน้าจอคอมพิวเตอรืในห้อง Editorial Room... มีอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่บนนั้น... แล้วไอ้เครื่อง Printer ตัวดี... มันก็พิมพ์ภาพอะไรบางอย่างออกมา... ซ้ำๆ... แล้วมันก็หยุดนิ่งไป พี่ว่า... คึนนี้... มันจะพิมพ์อะไรออกมาอีกไหมครับ?

Tuesday: The Appearance... And the Game About to Begin

When Tuesday rolled around, the atmosphere just got heavier, man. The computer camera caught more strange sounds. A faint sound, something barely perceptible, crawling from the darkest corner of the room. A soft whisper calling someone's name, like it was trying to drag you into the darkness with it.

The art installations that were normally so orderly? They were messed up, man. Like something had furiously swept them aside. The music box started playing a faint tune on its own, nobody touched it! It was a melody I didn't recognize, like a lullaby that had turned into a chilling, haunted song. Some of the hanging books had pages torn out, just lying on the floor like dried drops of blood. And the books on the shelves? Some of them just fell over by themselves! Revealing dark, empty spaces behind them... like they were staring back. I saw it all clearly through the computer camera, dude.

And then, in the "Editorial Room"—that's when everything became clear. The Printer wasn't printing the pictures we had saved anymore. The coffee mug on the desk had dry fingerprints on it, fingerprints that weren't human. The chair slowly spun on its own, like someone was sitting there, staring right into the computer camera!

The computer itself was messed up too, man. The screen wasn't showing its usual programs. It was a blank word processing document. And then, a single sentence slowly started typing itself out, letter by letter... slow... clear... like someone was struggling to spell out words... or trying to communicate something beyond our understanding... I saw it typing right before my eyes!

Late Tuesday night, the silence returned. Everything seemed to go back to normal. No unusual sounds... or maybe there were no sounds for me to hear anymore... I sat there, frozen in front of my computer at home... I couldn't move. I thought it was all over, man... I was wrong!

The last image I saw from that computer camera... before the signal cut out... was of the computer screen in the Editorial Room... Something was moving on it... And that damn Printer... it printed something out... slowly... then it just stopped.

What do you think, dude... What's it going to print tonight?

